KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
DEN 20. APRIL 1983 [1]

IRO Industrie Riunite Odolesi SpA mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 348/82 R

Sammendrag

Foreløbige forholdsregler — udsættelse af gennemførelse — udsættelse af gennemførelse af en beslutning om pålæggelse af en bøde — betingelser for indrømmelse — sikkerhedsstillelse

(EKSF-traktaten, art. 39, stk. 2)

I sag 348/82 R

IRO INDUSTRIE RIUNITE ODOLESI SPA, via Brescia 12, Odolo (Brescia, Italien), ved advokat G. A. Bergmann, Milano, advokat F. Massoni, Bruxelles, og advokat G. Pellicano, Milano, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Elvinger, 15, Côte d'Eich,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, 200, rue de la Loi, B-1049 Bruxelles, ved Sergio Fabro, Kommissionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning C(82) 1631/3 af 24. november 1982, hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde i medfør af EKSF-traktatens artikel 58,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

1 — Processprog: Italiensk.

KENDELSE

I — Sagens faktiske omstændigheder

På grund af markedsudviklingen og situationen i jern- og stålindustrien indførte Kommissionen ved den generelle beslutning 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) en overvågningsordning og et produktionskvotasystem, som gjaldt i perioden 1. november 1980-30. juni 1981, men som derefter, med en række ændringer, blev forlænget indtil i dag, navnlig ved beslutning 1831/81/EKSF af 24. juni 1981 (EFT L 180, s. 1), ændret ved beslutning 2804/81/EKSF af 23. september 1981 (EFT L 278, s. 1).

Ifølge artikel 4 i beslutning 1831/81/EKSF fastlægger Kommissionen hvert kvartal produktionskvoter for forskellige grupper af produkter. Disse kvoter fastsættes ifølge artiklerne 6-10 for hver enkelt virksomhed på grundlag af virksomhedens referenceproduktioner og under anvendelse af reduktionssatser på disse referenceproduktioner. Ifølge beslutningens artikel 5 giver Kommissionen meddelelse til hver enkelt virksomhed om dens referenceproduktioner og om den produktionskvota, der fremkommer ved anvendelsen af reduktionssatserne.

Ved skrivelse af 4. august 1981 gav Kommissionen sagsøgeren meddelelse om dennes referenceproduktioner og produktionskvoter for forskellige jern- og stålprodukter for tredje kvartal 1981.

Ved beslutning C(82) 1631/3 af 24. november 1982 fastslog Kommissionen, at sagsøgeren med 4 999 tons havde overskredet den for tredje kvartal 1981 tildelte produktionskvota for produkter i gruppe V (armeringsstål) og i gruppe VI (handelsstål), og pålagde derfor sagsøgeren en bøde på 374 925 ECU (tre hundrede og fireoghalvfjerds tusinde ni hundrede og femogtyve) eller 502 601 959 LIT (fem hundrede og to millioner seks hundrede og et tusinde ni hundrede og nioghalvtreds). Bøden skulle betales inden to måneder efter beslutningens forkyndelse og forhøjes med 1 % for hver måned, såfremt den indbetales for sent. Denne beslutning blev forkyndt for sagsøgeren den 6. december 1982.

Ved skrivelse af 30. november 1982 gav Kommissionen sagsøgeren meddelelse om, at såfremt sagsøgeren indbragte bødepålægget for Domstolen, var Kommissionen indstillet på at udsætte gennemførelsen af beslutningen herom, forudsat sagsøgeren stillede en bankgaranti, som gav sikkerhed for at bøden blev betalt inkl. eventuelle renter.

Den 31. december 1982 anlagde sagsøgeren sag ved Domstolen i medfør af EKSF-traktatens artikel 33 med påstand om annullation af beslutningen af 24. november 1982, hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde. Denne sag verserer nu for Domstolen.

II — Skriftveksling

Ved begæring, indleveret til Domstolens justitskontor den 15. marts 1983, har *sagsøgeren* i medfør af EKSF-traktatens artikel 39, stk. 2, og procesreglementets artikel 83, stk. 1, nedlagt påstand om udsættelse af gennemførelsen af

Kommissionens beslutning C(82) 1631/3 af 24. november 1982.

Sagsøgeren har i sin begæring gjort gældende at have anlagt sag med påstand om annullation af nævnte beslutning og hævder at ville blive påført et alvorligt og uopretteligt tab, såfremt den anfægtede beslutning gennemføres, før Domstolen har truffet afgørelse i hovedsagen, idet betalingen af bøden indebærer, at sagsøgeren må indstille sin virksomhed.

I sit skriftlige indlæg, indleveret til Domstolens justitskontor den 23. marts 1983, har *sagsøgte,* Kommissionen, nedlagt påstand om, at den af sagsøgeren indgivne begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionen beslutning af 24. november 1982 ikke tages til følge, og at afgørelsen om sagens omkostninger indtil videre udsættes.

Til støtte herfor anfører sagsøgte hovedsageligt, at nødvendigheden af at udsætte gennemførelsen ikke er godtgjort gennem de faktiske og retlige omstændigheder, som sagsøgeren påberåber sig.

Sagsøger har ikke fremført noget argument, der i tilstrækkelig grad sandsynliggør, at hovedsagen vil blive antaget til realitetsbehandling, og at sagsøgeren vil få medhold. Uden at ville gentage de argumenter under sagen om foreløbige forholdsregler, som sagsøgte har fremført i sit svarskrift i hovedsagen, anfører sagsøgte, at kvotaoverskridelsen ikke bestrides af sagsøgeren.

Endvidere gør sagsøgte gældende, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at udsættelsen er nødvendig for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab. Sagsøgte anfører i den forbindelse, at sagsøgeren end ikke omtaler muligheden for at opnå udsættelse mod at stille en bankgaranti, og at sagsøgeren endnu ikke har begæret bøden betalt i rater. Endvidere anfører sagsøgte endnu ikke at have anmodet de italienske myndigheder om at forsyne den omtvistede beslutning med fuldbyrdelsespåtegning.

III — Mundtlig forhandling

Parterne er blevet forskriftsmæssigt tilsagt til retsmødet om foreløbige forholdsregler den 19. april 1983 og har herunder afgivet indlæg.

Grunde

1 Ifølge EKSF-traktatens artikel 39 har indbringelse af sager for Domstolen ingen opsættende virkning. Domstolen kan dog, såfremt den skønner, at forholdene kræver det, udsætte fuldbyrdelsen af den anfægtede beslutning og foreskrive alle andre nødvendige foranstaltninger.

2 Selv om sagsøgte, Kommissionen, har nedlagt påstand om, at begæringen ikke tages til følge, fremgår det af Kommissionens skriftlige og mundtlige

indlæg, at den ikke vil modsætte sig udsættelse, såfremt sagsøgeren stiller en bankgaranti, der giver sikkerhed for betaling af bøden inkl. eventuelle renter. Dette er i overensstemmelse med de retningslinjer, Kommissionen vedtog i 1981, som findes rimelige, medmindre der i det konkrete tilfælde foreligger særlige omstændigheder, der begrunder en fravigelse heraf. Sagsøgte har imidlertid ikke fremført noget argument til godtgørelse af, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder, som kan begrunde fravigelse af den betingelse, Kommissionen stiller for at udsætte gennemførelsen. En fravigelse findes derfor ikke begrundet.

Af disse grunde

bestemmer

PRÆSIDENTEN

før endelig afgørelse træffes:

1. **Gennemførelsen af artikel 2 i Kommissionens beslutning C(82) 1631/3 af 24. november 1982 udsættes, såfremt sagsøgeren forud stiller en af Kommissionen accepteret bankgaranti, som sikrer betaling af den ved den anfægtede beslutning pålagte bøde, samt renter 1 % over diskontoen ved Banca d'Italia.**

2. **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Luxembourg den 20. april 1983.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident